

re'de Osmanlı Dönemi Türk Kitabeleri", a.e., s. 97-112; Mükerrrem Kürüm, "Tire Evleri", a.e., s. 139- 148; Canan Çakmak, *Tire Hamamları*, Ankara 2002; A. Munis Armağan, *Devlet Arşivlerinde Tire*, İzmir 2003; Halim Baki Kunter, "Tire Minareleri", *Arkitekt*, VI/12, İstanbul 1936, s. 337-339; İlhan Akçay, "Tire'de Fatih Devrine Ait Eserler", *TY*, sy. 314 (1965), s. 34-36; Tülay Ergil, "Yeşil İmaret Camii Tire", *Arkitekt*, XXXVIII/335 (1969), s. 120-121, 124.

ENİS KARAKAYA

TİREBOLU

Giresun iline bağlı ilçe merkezi,
tarihî bir kasaba.

Tirebolu
Kalesi –
Giresun

Deniz kıyısındaki eğimli bir arazide iki küçük koyu çevreleyen üç yüksek burun üzerinde yer alır. Sahil kesimindeki dar düzlük hemen kuzeydoğusunda Harşit deltasına doğru genişlemekte ve bugünkü yerleşim alanı bu yönde gelişmektedir. Ne zaman kurulduğu kesin şekilde bilinmeyen, kale-şehir olarak gelişme gösteren Tirebolu, adını "üç şehir" anlamına gelen Tripolis'ten alır. Bunun bir görüşe göre İskhopolis (Tirebolu [?]), Argiria (Halkova) ve Pli-kokaleia (Görelle) şehir halkının toplanmasından, diğer bir görüşe göre de hepsi XIII. yüzyılda inşa edilen, Trabzon imparatorunun adını taşıyan St. Jean (Merkez / Tirebolu), Türkmen akınlarına karşı güçlendirilen ve genişletilen Petroma / Taşkale (Bedroma / Bedreme), Yağlıdere vadisini gözetleme ve kontrol amacıyla kurulan Holy Anthony / Aziz Antonyus (Anduz / Andoz) adlarında üç kaleden dolayı ortaya çıktığı söylenir. Seyyah Bijişkyan, Tripoli adını şehri üç kısma ayıran Kurucakale, St. Jean ve Bedroma kalelerine dayandırır. Bununla beraber kaleler birbirinden uzakta olduğundan kasabanın adının bunlara dayandırılması hatalıdır. Tirebolu'ya bu adın günümüzde yerleşim alanını kapsayan, yan yana üç çıkıntı yahut burun üzerindeki Kurucakale, Merkez kale ve Çürükkale sebebiyle verilmiş olması kuvvetle muhtemeldir.

Şehrin adı, başında bulunduğu Yunan askerleriyle birlikte milattan önce 400'de yöreye gelen Ksenofon'un *Anabasis*'inde yer almaz. Strabon'un (ö. 21) Kytoros'tan (Ordu) sonra Kerasus'a (Giresun) gidilirken harabelerini andığı, yeri kesin olarak tayin edilemeyen İskhopolis / İskopoli şehrinin Tirebolu'ya tekabül ettiği ileri sürülür. Fakat bu bilginin doğru olmama ihtimali yüksektir. Tripolis adına ilk defa I. yüzyılda Pliny'in eserinde rastlanması bu

ranın kuruluş tarihinin milattan önce I. asra ancak indiğine işaret eder. Pliny, Tirebolu Kalesi ile (Tripolis Castellum) Tripolis çayı (Tripolis fluvius) diye anılan Harşit çayından bahsetmiştir. Arrien (ö. 176), idarecilik yaptığı bölgeden Roma İmparatoru Trayan'a yazdığı mektupta Tirebolu'nun adını zikreder. Muhtemelen buradaki küçük liman hemen yakınındaki gümüş ve bakır madenlerinin taşınması işi için kullanılmış, burayı ve Harşit vadisinden gelen yolu korumak üzere tesis edilen kaleler vesilesiyle Tirebolu kasabası ortaya çıkmıştır.

1071'den sonra Türk fetihleri sırasında Trabzon gibi Tirebolu'nun da Selçuklu hakimiyetine girdiğine dair herhangi bir kayıt yoktur. Tirebolu, Haçlı ordularının İstanbul'u işgalinin (1204) ardından Trabzon'a kaçan Aleksios'un kurduğu imparatorluğun sınırları içinde kaldı. Tarihçi Panaretos'a göre Harşit vadisinden inen Türkmen boylarının, özellikle Çepniler'in Rumlar'la yaptığı mücadeleye sahne oldu ve ilk defa 1380'de Türkmenler buraya kadar geldi. Hacı Emîr Bey'in oğlu Süleyman Bey'in 1397'de Giresun şehrini kuşatıp almasıyla da iki devlet arasında sınır teşkil etti. Fâtih Sultan Mehmed Trabzon'u fethinin ardından (1461) kıyıyı takip ederek geri dönerken Tirebolu'yu teslim aldı. Tahrir kayıtlarından anlaşıldığına göre Osmanlılar'dan önce şehrin art bölgesi ve etrafı Çepniler, Halaçlı, Alayuntlu, Eymür, Üregür gibi Türkmen boylarıyla iskân edilmişti.

Tirebolu, Osmanlı idaresi altında bir liman şehri olarak gelişme gösterdi. Bu dönem boyunca zaman zaman bazı önemli hadiseler meydana geldi. 1624'te Kazaklar tarafından yağmalandı. XVIII. yüzyılın ikinci yarısına doğru âyanların mücadelesine sahne oldu. 1811'de Kelaloğulları'nın

idaresindeydi. XIX. yüzyılın ilk çeyreğindeki Tuzcuoğulları isyanı Tirebolu'nun da içinde bulunduğu bölgeyi etkiledi. II. Mahmud'un gönderdiği iki fırkateyn ile bir korvet Tirebolu'ya gelerek yeniden kontrolü sağladı (26 Ekim 1816). Özellikle Kelaloğulları ile Kethüdâzâdeler arasında Tirebolu'nun kontrolü için yoğun bir mücadele cereyan etti. Tanzimat döneminde bu mücadelelere son verildi. I. Dünya Savaşı ve Millî Mücadele yıllarında önemli olaylar yaşandı. İşgale uğramamasına rağmen Ruslar'ın Harşit çayına kadar ilerlemesi kasabada büyük bir endişeye yol açtı, cepheye yakınlığı sebebiyle halk zorunlu göçe tâbi tutuldu; yoğun Rus bombardımanından büyük hasar gördü. Ruslar'ın 12 Şubat 1918'den itibaren çekilmesinden sonra yörede Pontus Devleti'ni kurmaya yönelik hareketler, Rum çetelerinin faaliyetleri ve bunlara karşı direniş başladı. İzmir'in Yunanlılar tarafından işgali üzerine (15 Mayıs 1919) Tirebolulular 19 Mayıs 1919'da bir miting düzenleyerek işgali protesto ettiler. Giresun Askerlik Şubesi başkanı, Türk dili ve kültürü hakkında yazıları olan Tirebolulu Hüseyin Avni (Alparslan) Bey, müftü Küçükzâde Ahmed Necmeddin Efendi, Muhafaza-i Hukûk-ı Milliye Cemiyeti reisi Domaçoğlu Hasan Ağa, Kuvâ-yı Milliye reisi Naibzâde Osman Efendi gibi şahsiyetler bu mücadelede önemli rol oynadılar.

Trabzon İmparatorluğu devrinde asillerin mücadelesi sırasında bir askerî üs olan ve hükümdarların ikamet ve sayfiye yeri olarak seçmelerinden dolayı şöhret kazanan Tirebolu'yu 10 Nisan 1404'te gören Katalan elçisi Clavijo burayı büyük bir şehir diye niteler ve Trabzon İmparatorluğu'na tâbi ilk yer olduğunu belirtir. Kasabanın fizikî durumuyla ilgili ilk bilgiler ise 1486 tarihli tahrir kayıtlarında yer alır. Buna göre kasabada dört nefer kale görevlisi müs-

TİREBOLU

İmmandan başka altmış iki hâne ve beş bive (dul) hristiyan nüfus mevcuttur. Bu durum kalenin barış yoluyla Osmanlılar'a geçtiğine ve içindeki hristiyan halkın yerlerinde kalmasına izin verildiğine işaret eder. 1515'te şehirde 271 hâne, on dört bive, altı bekâr hristiyan yanında sekiz hâne ve on üç nefer kale görevlisi müslüman yaşıyordu ve toplam nüfus 1500 dolayına ulaşıyordu. Tirebolu zamanla Türk ve Rum nüfusunun dengeli şekilde büyüdüğü bir kale ve liman şehri özelliği kazandı. Burada gemi yapım tezgâhları bulunuyor, halkın çoğunluğu taşımacılık ve balıkçılıkla geçiniyordu. Harşit vadisinden inen yolun limanı olması dolayısıyla hareketli bir ticarî hayat hâkimdi. Gümüşhane ve iç kesimlerden çıkarılan madenler buradan sevkedilirdi. 21 Mayıs 1701'de Tirebolu'ya gelen Fransız seyyahı Tournefort kaleyi ve limandaki yelkenlileri tasvir eder. Nehir boyunca bakır madenleri işletildiğini, hâlâ maden artıklarına rastlandığını, bu kıyılarda doğanın güzelliğini koruduğunu, çünkü doğayı bozacak sayıda insan yaşamamış olduğunu belirtir. 1836'da Hamilton, Helenistik çağa ait herhangi bir kalıntı görülmediğini, 400 Türk ve 100 Rum evi, bir hamam, dört cami ve bir Rum kilisesinin bulunduğunu yazar. 1847'de Xavier Hommaire de Hell 150'si Rumlar'a ait 600 hanelik bir yerleşim yeri olduğundan, Kellioğulları'nın zenginliğinin ve azametinin bir simgesi halinde ince ahşap süsleme ve işçiliğiyle dikkati çeken, birlikte seyahat ettikleri ressam Laurens'in çizimini yaptığı konağından söz eder. 1833'te kasabada elli dokuz dükkân, bir mezbaha, bir mumhane, yirmi iki tuz ve fındık mahzeni, yedi değirmen, bir han ve hamam mevcuttu. Kıyıdaکی handa terzi, attar, bezcı, abacı ve ipekçi esnafı bulunuyordu. 1844'te Tirebolu'da Çarşı, Hamam ve Yeniköy adlı üç mahalle vardı. 1869'da Türk erkek nüfusu 13.533, Rum erkek nüfusu 2371 kaddı. Cuinet'e göre 1890'da 5600'ü Türk, 2000'i Rum, 400'ü Ermeni olmak üzere şehirde 8000 kişi yaşıyordu. 1902-1903'te Tirebolu Limanı hareketlendi; buraya 104 vapur, altmış dört yelkenli uğradı. Yine limana bağlı yirmi üç büyük, 103 küçük gemi vardı. 1903'te Hamam ve Çarşı mahallelerinde iki medrese öğrenime devam ediyordu. 1904'te kamu idare binaları yanında dokuz cami ve mescid, bir rüşdiye, iki ibtidâî, iki hristiyan mektebi ve üç kilise mevcuttu. Cumhuriyet döneminde 1927 sayımında kasabada 3375 kişi tesbit edildi. Rum nüfusun mübadeleye tâbi tutulmasından dolayı nüfusta azalma olmuş-

tu. Fakat sonraki yıllarda nüfus giderek arttı. 1960'ta 5000'e yaklaştı (4705 nüfus), 1990'da 13.144, 2000'de 16.112 nüfusa ulaştı. XXI. yüzyılın başlarındaki nüfusu 2007 verilerine göre 13.672, 2010 verilerine göre 14.303'tür.

Osmanlı döneminde XV ve XVI. yüzyıllarda "Zeâmet-i Kürtün" içinde yer alan Tirebolu, Trabzon sancağına bağlı bir kaza halinde teşkilâtlanmıştı. Burası doğuda Görele, güneydoğuda Torul'un Kürtün ilçesi, batıda Giresun'un Keşap bucağı, güneyde Alucra kazasıyla ve kuzeyde Karadeniz'le çevrili idi. Tirebolu bu ârizalı coğrafyada bölgenin önemli bir limanı durumunda olup derin vadilerle iç kesimlere bağlanıyordu. XIX. yüzyıla kadar bu kesimde kasaba statüsünde bir başka yerleşim yeri bulunmuyordu. Trabzon'un kazası olarak bu idarî yapısını uzun süre devam ettiren Tirebolu, ekonomik şartlar gereği Gümüşhane'nin denizle irtibatının sağlanması için zaman zaman idarî yönden Gümüşhane sancağına bağlandı (1839, 1856-1861). 4 Aralık 1920 tarihli kanunla teşkil edilen Giresun müstakil sancağının Görele ile birlikte kazası oldu. Tirebolu, 1959'da işletmeye açılan çay fabrikası ve 1968'de ulaşım açılan sahil yolunun da etkisiyle doğuya doğru Körliman semti istikametinde genişledi. 1994'te Tirebolu Meslek Yüksek Okulu açıldı ve yerleşme Harşit çayı deltasının doğusuna geçti. Ekonomisi çevre ziraatına dayalı olan Tirebolu'da biri Fiskobirlik'e ait olmak üzere dört fındık fabrikası, biri Çaykur'a ait beş çay fabrikası ve diğer küçük işletmeler bulunmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

BA, MAD, nr. 828, s. 592; nr. 10115, s. 220; nr. 18940, s. 2; BA, TD, nr. 609, 613; Ksenofon, *Anabasis* (trc. Tanju Gökçöl), İstanbul 1974, s. 158-163; Strabon, *Coğrafya*, XII/1-3 (trc. Adnan Pekman), İstanbul 1987, s. 22; Pliny, *Natural History* (trc. H. Rackham), London 1951, II, 345; Clavijo, *Timur Devrinde Semarkand'a Seyahat* (trc. Ömer Rıza Doğrul), İstanbul 1975, s. 60; Kâtib Çelebi, *Cihannümâ*, s. 429; Evliya Çelebi, *Seyahatnâme* (Dağlı), II, 47; J. P. de Tournefort, *Tournefort Seyahatnamesi* (trc. Ali Berktaş), İstanbul 2005, II, 118-119; W. J. Hamilton, *Researches in Asia Minor Pontus and Armenia*, London 1842, I, 255-258; X. Hommaire de Hell, *Voyage en Turquie et en Perse*, Paris 1854, II, 374-375; Şâkir Şevket, *Trabzon Tarihi*, İstanbul 1294, s. 84-85; *Salnâme-i Vilâyet-i Trabzon*, Trabzon 1296, s. 122-131, 142-143, 152-158; a.e. (1305), s. 122; a.e. (1321), s. 606; a.e. (1322), s. 122, 424-425; Cuinet, I, 53-56; A. A. Baschmakoff, *La synethèse des périples pontiques*, Paris 1948, s. 97; P. M. Bıjışkyan, *Karadeniz Kıyıları Tarih ve Coğrafyası: 1817-1819* (trc. H. D. Andreasyan), İstanbul 1969, s. 37-38; A. Bryer – D. Winfield, *The Byzantine Monuments and Topography of the Pontos*, Washington 1985, s. 138; Faruk Sümer,

Tirebolu Tarihi, İstanbul 1992, tür.yer.; a.mlf., *Çepniler*, İstanbul 1992, tür.yer.; Mustafa Aydın, "XIX. Yüzyılın İlk Yansında Bazı Seyyahların Tirebolu İzlenimleri", *Giresun Kültür Sempozyumu (30-31 Mayıs 1998) Bildirileri*, İstanbul 1998, s. 31-38; M. Hanefi Bostan, *XV-XVI. Asırlarda Trabzon Sancağında Sosyal ve İktisadî Hayat*, Ankara 2002, s. 442-443; *Tirebolu: Bir Sahil Kasabasının Sosyal ve Ekonomik Tarihi: 1788-1858* (haz. Ayhan Yüksel), İstanbul 2003, s. 16; *Sicill-i Ahvâl Defterlerine Göre Osmanlı Döneminde Tirebolulu Memurlar: 1879-1909* (haz. Ayhan Yüksel), İstanbul 2004, tür.yer.; M. Münir Aktepe, "Tuzcu-oğulları İsyânı", *TD*, III/5 (1953), s. 27-28; M. Tayyib Gökbulgin, "XVI. Yüzyıl Başlarında Trabzon Livâsı ve Doğu Karadeniz Bölgesi", *TTK Belleten*, XXVI/102 (1962), s. 334; Feridun M. Emecen, "Doğu Karadeniz'de Âyanlık: Tirebolulu Kethüdâzâde Mehmed Emin Ağa", a.e., LXV/242 (2001), s. 193-215; İbrahim Tellioglu, "Panaretos Kroniğinin Türklerle İlgili Bölümleri", *TDA*, sy. 143 (2003), s. 68; Besim Darkot, "Tirebolu", *İA*, XII/1, s. 381-382; St. Yerasimos, "Tirebolu", *El²* (İng.), X, 579.

AYHAN YÜKSEL

TİRMİZ

(ترمذ)

Özbekistan'da tarihî bir şehir.

Özbekistan'ın güneyinde Amuderya (Ceyhun) nehrinin sağ yakasında Afganistan sınırına çok yakın bir noktada bulunmaktadır. Milâttan önce I. binyılın ikinci yarısında eski Greko-Baktria ülkesinin kuzey kısmında Amuderya nehri yakasında küçük bir kale olan Tirmiz'in Büyük İskender tarafından kurulduğu ileri sürülür. Şehrin adı eski Baktria dilinde "su kenarındaki kale, liman" anlamında Taramastha olup zamanla Demetrias, Taramata / Tarameta, Tarmid / Tarmiç denilmiştir. IV. (X.) yüzyıldan itibaren Tirmiz (Termiz, Türmiz) adı daha yaygın biçimde kullanılmıştır. Özellikle Ortaçağ'larda Hindistan'a giden eski kervan yolu Tirmiz'den geçmekteydi. Burası aynı zamanda nehri takip ederek Hârizm ülkesinden Aral gölüne doğru geçen ticaret gemileri ve balıkçı kayıklarının limanı olmuştur. IV. (X.) yüzyıla ait coğrafya kitaplarında Tirmiz, Ceyhun nehri kenarında etrafı surlarla çevrilmiş, yönetim binası, pazarı, camisi, çoğu tuğla döşeli cadde ve sokaklarıyla güzel ve mâmur bir şehir diye kaydedilir; burada üretilen sabunun kalitesi de vurgulanır (İbn Havkal, s. 476; *Hudûd-ü'l-âlem*, s. 114). Milâttan önce I. ve milâttan sonra I. yüzyıllarda Tirmiz Kuşan Devleti, IV-VI. yüzyıllarda önce Hiyâniler ve Kidâriler, ardından Eftalitler (Akhunlar) ve mahallî Türk idarecilerinin hâkimiyetine girdi. Şehir 70 hektarlık bir